

Republika Hrvatska
Županijski sud u Varaždinu
Varaždin, Braće Radić 2

OPĆINSKI SUD U SPLITU
- primljeno -
- neposredno - poštom
16. 02. 2018
obično-preporučeno na pošti _____
dana _____ R _____
u primj. _____ sa _____ priloga
pristojbe _____ kuna.

Poslovni broj: 26 GŽ-156/18-2
OPĆINSKI SUD U SPLITU
STALNA SLUŽBA U MAKARSKOJ
primljeno: neposredno - poštom

ODLUKA JE OVRŠNA dana 16.3 2018.

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

OPĆINSKI SUD U SPLITU
STALNA SLUŽBA U MAKARSKOJ
dana 30.3 2018.

PRESUDA

22. 02. 2018

I
RJEŠENJE

obično-preporučeno na pošti _____
dana _____ R _____
u primj. _____ sa _____ priloga
pristojbe _____ kn Ovlašteni službenik:

Županijski sud u Varaždinu u vijeću sastavljenom od sutkinje Dubravke Vinceković kao predsjednice vijeća, Sanje Badun kao sutkinje izvjestiteljice i članice vijeća, te sutkinje Tanje Novak-Premec kao članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Hoteli Baška Voda d.d., OIB: 38304309304, zastupanog po punomoćniku Ivici Restoviću, odvjetniku u Splitu, protiv tuženice Općine Baška Voda, OIB: 23958451309, zastupane po punomoćniku Zoranu Antunoviću, odvjetniku u Makarskoj, odlučujući o žalbama tužitelja izjavljenim protiv presude Općinskog suda u Splitu, Stalne službe u Makarskoj broj P-1045/15 od 11. travnja 2017., ispravljene rješenjem broj P-1045/15 od 10. listopada 2017., u sjednici vijeća održanoj 6. veljače 2018.

presudio i riješio je

Djelomično se odbijaju a djelomično prihvaćaju žalbe tužitelja, te se presuda Općinskog suda u Splitu, Stalne službe u Makarskoj broj P-1045/15 od 11. travnja 2017., ispravljene rješenjem broj P-1045/15 od 10. listopada 2017.:

- potvrđuje pod toč. I. izreke,
- preinačuje pod toč. II. izreke i rješava:

Nalaže se tužitelju naknaditi tuženici trošak postupka u iznosu od 754.887,20 kn sa zateznom kamatom tekućom od 11. travnja 2017. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

Pobijanom presudom pod toč. I. izreke odbijen je zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 10.321.961,99 kn sa zateznom kamatom tekućom od donošenja presude do isplate. Toč. II. izreke naloženo je tužitelju naknaditi tuženici trošak parničnog postupka u iznosu od 942.474,40 kn sa zateznom kamatom tekućom od 11. travnja 2017. do isplate. Presuda je ispravljena rješenjem istoga suda od 10. listopada 2017. na način da su iza naziva stranaka navedeni osobni identifikacijski brojevi.

Navedenu presudu u cijelosti, pravodobno izjavljenim žalbama, pobija tužitelj zbog svih zakonskih žalbenih razloga propisanih čl. 353. st. 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br.: 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., u daljnjem tekstu: ZPP), predlažući ovome sudu da ukine presudu i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Tuženica je podnijela odgovor na žalbu.

Žalba tužitelja nije osnovana u pobijanoj toč. I. izreke, dok je djelomično osnovana u pobijanoj toč. II. izreke presude.

Predmet postupka je zahtjev tužitelja za isplatu temeljem stjecanja bez osnova, koji se temelji na činjeničnim tvrdnjama da tuženica nije postupila u skladu sa Sporazumom o reguliranju međusobnih prava i obveza od 24. veljače 2000. i valorizirala ulaganje tužitelja u izgradnju lučice "Baška voda" u temeljni kapital društva koje je osnovala radi gospodarenja lučicom, te da je zbog toga povećana imovina tuženice u visini vrijednosti uloženih novčanih sredstava tužitelja od 10.321.961,99 kn.

Stajalište o pravnoj neosnovanosti zahtjeva tužitelja prvostupanjski sud je na temelju nespornih i tijekom postupka utvrđenih činjenica iz materijalne dokumentacije sadržane u spisu i iskaza svjedoka Ante Šimića i Jurice Topića utemeljio na sljedećem činjeničnom utvrđenju:

- da je između stranaka 24. veljače 2000. sklopljen Sporazum o reguliranju međusobnih prava i obveza (u daljnjem tekstu: Sporazum) kojim je u čl. 8. navedeno da: "Lučica "Baška Voda" koju su do sada gradili sporazumno i zajednički Hoteli, Općina i PSRD Komarča, uređena kao zasebna tvrtka Turističko-športska luka Baška Voda d.o.o. pretrpit će reorganizaciju u smislu valorizacije temeljnog kapitala 60% u korist Općine i najviše 40% u korist Hotela, a sukladno tome i upravljačka prava i obveze. Realizacija stavka 1. ovog članka uvjetuje se preciznim utvrđivanjem dosadašnjih ulaganja Hotela i Općine.";
- da je tužitelj uputio tuženici dopis od 5. lipnja 2006. u kojem navodi da joj je dostavio prijedlog ugovora za reguliranje međusobnih odnosa s osnova ulaganja u mjesnu lučicu 23. ožujka i 28. rujna 2005. i da nije zaprimio odgovor tuženice, radi čega traži njezino očitovanje;
- da je tuženica dostavila tužitelju Zaključak Općinskog poglavarstva od 8. lipnja 2006. u kojem je navedeno da je: "Rješenje o privatizaciji Hotela Baška Voda d.d. odredilo međusobne odnose /prava i obveze/ s općinom Baška Voda, a budući je navedeno rješenje bilo i temelj izmijenjene vlasničke strukture ove privatizirane tvrtke, to ovo tijelo ne vidi razlog za razmatranje ponuđenih imovinsko-pravnih odnosa";
- da je na temelju iskaza svjedoka Jurice Topića, koji je u vrijeme sklapanja Sporazuma bio predsjednik uprave tužitelja, utvrđeno da je tužitelj u razdoblju od 1994.-1995. izvršio ulaganja u izgradnju lučice u Baškoj Vodi, da mu nije poznato da li je vezano za to sklopljen kakav ugovor, da je izgradnja započela 80-ih godina i da je izvođena u etapama, da je u trenutku sklapanja Sporazuma postojala dokumentacija o ulaganjima u lučicu i da stranke i PSRD Komarča nisu bili jedini ulagači u izgradnju lučice;
- da je na temelju iskaza svjedoka Ante Šimića, koji je bio član uprave tužitelja od 2005., utvrđeno da je u više navrata pokušao realizirati s načelnikom tuženice sve što je dogovoreno Sporazumom od 24. veljače 2000., da je tuženici dostavio

specifikaciju ulaganja (list 10 spisa) uz koju nije prilagao knjigovodstvene isprave jer to nije traženo i da nije dobio nikakav odgovor od tuženice, da je tužitelj raspolagao fakturama o izvršenim ulaganjima i to fakture Pomgrada za nasipavanje lučice koje je izvršeno između 1995. i 1997.;

- da je tuženik istakao prigovor zastare navodeći da je protekao opći zastarni rok od izvršenih ulaganja, odnosno od dana sklapanja Sporazuma do podnošenja tužbe.

Na temelju navedenog prvostupanjski sud utvrđuje osnovanim prigovor zastare pozivanjem na odredbu čl. 371. Zakona o obveznim odnosima (Narodne Novine br.: 33/91., 73/91., 111/93., 3/94., 7/96., 91/96., 112/99., 88/01., u daljnjem tekstu: ZOO) jer je protekao opći zastarni rok od 5 godina od izvršenih ulaganja tužitelja u lučicu Baška Voda koja su bila prije sklapanja Sporazuma od 24. veljače 2000. Nadalje utvrđuje da tužitelj nije dostavio u spis valjanu dokumentaciju iz koje bi se nedvojbeno mogla utvrditi izvršena ulaganja, što znači da nije dokazao da je postupio sukladno čl. 8. st. 2. Sporazuma. Zaključno navodi da Sporazum od 24. veljače 2000. ne može biti osnova za isplatu utuženog iznosa jer tužitelj navodi da je tuženica povrijedila ugovornu obvezu iz čl. 8., radi čega bi tužitelj imao pravo zahtijevati ispunjenje ugovorne obveze, tj. priznavanje udjela u temeljenom kapitalu Turističko-športske luke Baška Voda d.o.o., a ne isplatu uložениh sredstava i da tužitelj nije dokazao da je došlo do umanjenja njegove imovine i povećanja imovine na strani tuženice.

U žalbi tužitelj ponavlja činjenične navode iz tužbe – da se potraživanje temelji na ulaganju koje je dogovorio s tuženicom i koje je realizirano izgradnjom "športske lučice/marine" u Baškoj Vodi, da su se stranke prije izgradnje zajedničkog projekta dogovorile da će utvrditi visinu izvršenih ulaganja tužitelja na ime kojih će tuženica ustupiti tužitelju poslovne udjele u trgovačkom društvu koje je osnovala radi gospodarenja "športskom lučicom/marinom" i da je u tu svrhu sklopljen Sporazum od 24. veljače 2000. Ističe da je tuženici dostavio obračun izvršenih ulaganja i prijedloge ugovora radi uređenja međusobnih odnosa prava vlasništva na nekretninama koje su bile predmetnom Sporazuma, o čemu su se stranke načelno složile ali je tuženica opstruirala završetak pregovora i sklapanje dogovorenih pravnih poslova. Zaključkom koji je tužitelj zaprimio 26. lipnja 2006. tuženica se po prvi puta očitovala da neće ispuniti obveze iz sklopljenog Sporazuma, pa kako se iz sadržaja Sporazuma može zaključiti da utvrđivanje ulaganja tužitelja nije moguće osim "zajedničkim djelovanjem" ističe da je prvostupanjski sud bio dužan provesti financijsko vještačenje i da je odbijanjem provođenja tog dokaza činjenično stanje ostalo nepotpuno utvrđeno. Smatra i da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio materijalno pravo prihvaćanjem prigovora zastare, jer je tuženica tek 2006. dala tužitelju do znanja da neće ispuniti obvezu ugovorenu Sporazumom, pa od tada počinju teći svi rokovi za poduzimanje radnji na prisilnom ostvarenju njegovih prava iz Sporazuma. Osim toga navodi da je sud počinio bitnu povredu odredbe parničnog postupka jer presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, te da o odlučnim činjenicama postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava i o iskazima danim u postupku, a to se odnosi na utvrđenje suda da tužitelj nije dokazao na koji način se povećala imovina tuženice i da nije dokazao da je došlo do umanjenja imovine na njegovoj strani, jer je notorno da je na njegovoj strani umanjena imovina zbog ulaganja novčanih sredstava za koje nije dobio nikakvu protuvrijednost, kao što je notorno da je tuženica 100%-tni vlasnik trgovačkog društva koje gospodari lučicom i da ostvaruje ekonomski interes od izvršenih ulaganja tužitelja.

U odgovoru na žalbu tuženica navodi da tužitelj svoju tražbinu temelji na Sporazumu od 24. veljače 2000. kao valjanom pravnom osnovu i da je ovlašten od tuženice zahtijevati samo ispunjenje činiidbe iz Sporazuma, odnosno stjecanje poslovnog udjela u društvu Turističko športska luka Baška Voda d.o.o., a ne isplatu temeljem stjecanja bez osnova za koju nisu ispunjene zakonske pretpostavke. Navodi da je lučica u Baškoj Vodi izgrađena na pomorskom

dobru i nije u vlasništvu tuženice i da novčana sredstva uložena u izgradnju građevine (lučice), koja je sastavni dio (pripadak) pomorskog dobra kao stvari izvan prometa, nisu ušla u imovinu tuženice.

Prema čl. 210. ZOO-a kad dio imovine jedne osobe na bilo koji način prijede u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u pravnom poslu ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti tu imovinu. Ako vraćanje imovine nije moguće, dužan je nadoknaditi vrijednost ostvarene koristi (st. 1); pod prijelazom imovine podrazumijeva se i stjecanje koristi izvršenom radnjom (st. 2.); obveza vraćanja imovine odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala (st. 3.).

Dakle, da bi se radilo o primjeni instituta stjecanja bez osnove moraju biti ispunjene pretpostavke i to - povećanje imovine na strani tuženice, umanjnje imovine na strani tužitelja, postojanje uzročne veze između povećanja i umanjenja imovine, nepostojanje osnove u nekom pravnom poslu i sl. npr. odluci suda, zakonu i sl. i ne smije se raditi o štetnoj radnji jer u tom slučaju postoji odgovornost za štetu.

Obzirom na nespornu činjenicu da je tužitelj ulagao novčana sredstva u izgradnju lučice Baška Voda i da se tuženica obvezala čl. 8. Sporazuma od 24. veljače 2000. ustupiti tužitelju poslovni udio u društvu Turističko športska lučica d.o.o. Baška Voda koje društvo je osnovala radi gospodarenja lučicom i da tužitelju nije ustupljen poslovni udio na način kao što je ugovoreno između stranaka, to je očito da u konkretnom slučaju nisu ispunjene pretpostavke za isplatu po osnovu stjecanja bez osnova. Prema činjeničnim navodima iz tužbe u kojima tužitelj navodi da tuženica nije ispunila ugovornu obvezu iz čl. 8. Sporazuma i navodima tijekom postupka kojima višekratno ističe da je tuženica "grubo povrijedila" ugovornu obvezu i da je tužitelju to dala do znanja i dostavom Zaključka Općinskog poglavarstva od 8. lipnja 2006., valja zaključiti da je prijelaz imovine tužitelja imao osnovu u ugovorenom pravnom poslu između stranaka i da se sastojao u zajedničkom ulaganju u izgradnju lučice, što potvrđuju i iskazi saslušanih svjedoka, na ime kojeg ulaganja se tuženica obvezala ispuniti tužitelju protučinidbu u vidu ustupanja poslovnih udjela u osnovanom društvu prema utvrđenoj visini ulaganja.

Dakle, u konkretnom slučaju postojala je osnova za ulaganje novčanih sredstava tužitelja koja nije prestala a niti otpala, kao što nije prestala niti otpala osnova za protučinidbu tuženice iz čl. 8. Sporazuma od 24. veljače 2000. prema kojem je tužitelj trebao steći poslovni udio u trgovačkom društvu koje je osnovala tuženica, što upućuje i prema tvrdnjama samog tužitelja da se radi o povredi ugovorne obveze, odnosno štetnoj radnji u kojem slučaju postoji odgovornost za naknadu štete zbog neispunjenja ugovorne obveze. Naime, prema čl. 262. st. 1. ZOO-a vjerovnik u obveznom odnosu ovlašten je od dužnika zahtijevati ispunjenje obveze, a dužnik je dužan ispuniti je savjesno u svemu kako ona glasi. Prema st. 2. citirane odredbe kad dužnik ne ispuni obvezu ili zakasni s njezinim ispunjenjem, vjerovnik ima pravo zahtijevati i naknadu štete koju je uslijed toga pretrpio.

Tužitelj nije osporio niti navode tuženice da je ulaganje izvršeno u građevinu koja je izgrađena na pomorskom dobru koje nije (i ne može biti) u vlasništvu tuženice radi čega ulaganjem nije niti povećana imovina tuženice, pa se dodatno i iz tog razloga ne može raditi o ostvarenim pretpostavkama za isplatu s osnova stjecanja bez osnove.

Obzirom je tužitelj predmet spora činjenično determinirao kao zahtjev za isplatu s osnova stjecanja bez osnove, prvostupanjski sud je pravilno odbio provođenje financijskog vještačenja radi utvrđivanja visine ulaganja u izgradnju lučice i time činjenično stanje nije ostalo nepotpuno utvrđeno jer ta činjenica nije relevantna za ocjenu osnovanosti zahtjeva, a nisu relevantne niti

tvrdnje stranaka o razlozima zbog kojih nije ispunjena ugovorna obveza iz čl. 8. Sporazuma, kao niti prigovor zastare koji je sud nepravilno procjenjivao kroz institut stjecanja bez osnove.

Kako su žalbeni navodi tužitelja neosnovani, a ovaj sud ispitivanjem pobijane presude pod toč. I. izreke u okviru počinjene bitne povrede iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a na koju se tužitelj sadržajno poziva u žalbi i po službenoj dužnosti primjenom čl. 365. st. 2. ZPP-a utvrđuje da nije počinjena niti jedna od bitnih povreda odredaba parničnog postupka na koje pazi po službenoj dužnosti, to je valjalo odbiti žalbu tužitelja i primjenom čl. 368. st. 2. ZPP-a potvrditi presudu pod toč. I. izreke.

U žalbi kojom tužitelj pobija odluku o troškovima postupka pod toč. II. izreke navodi da se na troškove postupka treba primijeniti zatezna kamata koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećane za tri postotna poena sukladno čl. 29. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br.: 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., u daljnjem tekstu: ZOO/05).

Ujedno ističe da je za poduzete radnje odvjetniku tuženice primjenom Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika pored nagrade od 500 bodova, obzirom da vrijednost predmeta spora prelazi 10.000.000,00 kn, trebalo priznati po jedan bod za svakih započelih 5.000,00 kn, odnosno da je umjesto nagrade u iznosu od 75.640,00 kn trebala biti odmjerena u iznosu od 24.650,00 kn. Isto tako osporava pravo tuženice na trošak sastava podneska od 17. ožujka 2014. koji je i sadržajno identičan podnesku od 22. svibnja 2012., te za zastupanje na raspravama 3. srpnja 2012. i 1. ožujka 2016. kada je tuženica bila zastupana po zamjenicima punomoćnika, za koje tvrdi da ukoliko nisu imali položeni pravosudni ispit da nisu bile ispunjene pretpostavke za održavanje ročišta pa da iz tog razloga tuženica nema pravo na troškove za te poduzete radnje.

Nisu osnovani žalbeni navodi tužitelja kojima osporava utvrđenje prvostupanjskog suda o visini nagrade na koju ima pravo odvjetnik tuženice obzirom na vrijednost predmeta spora od 10.321.961,99 kn. Primjenom Tbr. 7. toč. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne Novine br.: 142/12., 103/14., 118/14., 107/15., u daljnjem tekstu: Tarifa) tuženica pored 500 bodova ima pravo obračunati nagradu od jednog boda na svakih započelih 1.000,00 kn za vrijednost predmeta spora od 500.000,00 kn do 5.000.000,00 kn, te iznad 5.000.000,00 kn po jedan bod na svakih započelih 2.000,00 kn i iznad 10.000.000,00 po jedan bod na svakih započelih 5.000,00 kn, upravo kako navedena odredba Tarife propisuje, što znači da tuženica ima pravo za svaku radnju po 7564 bodova.

Međutim, prvostupanjski sud je pogrešnom primjenom čl. 155. st. 1. ZPP-a priznao tuženici trošak sastava podneska od 28. rujna 2008. koji nije bio potreban za postupanje i podneska od 17. ožujka 2014. koji osim što nije bio potreban za postupanje je i predan na raspravi te je mogao biti reproduciran na ročištu od strane odvjetnika tuženice. Stoga tuženici primjenom Tbr. 8. toč. 1. i Tbr. 42. pripada pravo na trošak sastava odgovora na tužbu u iznosu od 93.037,20 kn, za sastav podneska od 22. svibnja 2012. temeljem Tbr. 8. toč. 1. i Tbr. 42. Tarife u iznosu od 94.550,00 kn i za zastupanje na raspravama 3. srpnja 2012., 18. ožujka 2014., 15. travnja 2015., 1. ožujka 2016., 19. siječnja 2017. i 2. ožujka 2017. temeljem Tbr. 9. toč. 1. i Tbr. 42. Tarife po 94.550,00 kn, odnosno trošak u ukupnom iznosu od 754.887,20 kn. Kako tužitelj nije prigovarao poduzetim radnjama zastupanja tuženice po zamjenicima punomoćnika na raspravama 3. srpnja 2012. i 1. ožujka 2016., to neosnovano u žalbi osporava pravo na te troškove koji su tuženici nedvojbeno nastali poduzetim radnjama.

Tužitelj osnovano ukazuje da tuženica ima pravo na zateznu kamatu na dosuđeni trošak po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećane za tri postotna poena, kako je i propisana čl. 29. st. 2. ZOO/05. za ostale odnose, jer se visina stope zatezne kamate na trošak ne prosuđuje prema odnosu stranača u sporu u pogledu glavne stvari.

Stoga je ovaj sud prihvatio žalbu tužitelja i djelomično preinačio presudu pod toč. II. izreke primjenom čl. 380. toč. 2. ZPP-a i obvezao tužitelja naknaditi tuženici trošak postupka u iznosu od 754.887,20 kn sa zateznom kamatom tekućom od 11. travnja 2017. do isplate.

U Varaždinu 6. veljače 2018.

Predsjednica vijeća
Dubravka Vinceković v.r.

Za točnost otpavka – ovlaštenu službenik
Upraviteljica sudske pisarnice
Mirjana Badanjak

